

80. Alfred och Anna

1. När kvällen stundar och bjuder vila,
den sköna Anna åt lunden ilar
att möta Alfred i dalens lund
Hon lovat komma i kvällens stund
2. Hon var så glad och hon sprang så lätt,
sin barm hon full utav blommor sätter
Vid högra sidan hon binder fast
med röda bandet en blomsterkvast
3. I dalen där som de stämt sitt möte,
där vilar hon sig i kvällens sköte
Sen går hon längtande dalen om,
men ingen Alfred till henne kom
4. Hon går i oro och längtans kvalen,
då hördes ljuda ett skott i dalen,
då hördes ängsligt ett jämmerrop,
som trängde fram mellan trädens hop
5. Hon går att möta sin vän på vägen
men stannar genast bestört, förlägen
Hon dignar ned, men hon fattar mod,
ty Alfred låg där badande i blod
6. Hon frågar, men hennes röst är bruten:
»Säg, käre Alfred, ack, är du skjuten?"
Hon dignar till hans blodröda famn
men Alfred viskar blott Annas namn
7. Han vänligt räckte åt henne handen
och sade: »Anna, nu lösas banden.
Farväl, min Anna, nu skiljs vi åt»
Hon brister ut i en häftig gråt
8. Nu öppna såret ej mera blöder,
vid Annas bröst ligger Alfred döder
Han ligger kallnad vid hennes barm
och om hans liv har hon lagt sin arm
9. Vid Alfreds lik vakar Anna trogen,
men mördarn ilar fram genom skogen
och ropar själv av förskräckelse:
»Jag haver mördat, o ve, o ve!"
10. Det svåra kan han nu aldrig glömma
Han går att Alfred för människor gömma
och vandrar uppåt den väg han flytt,
men laddar först sin pistol på nytt

11. Pistolen han emot bröstet vänder
men Anna fattade om hans händer
och ropte själv fast med sorgset mod,
hon sade: »Blod har nu flutit nog!

12. Och vådaskottet sig själv avlossar
och blodet börjar ur såret forsa
och Bernhard endast en suck nu hör
Vid Alfreds sida skön Anna dör

13. Det sista skottet hörs någon akta,
där kommer människor från alla trakter,
båd' små och stora från närmsta by
förskräckta häpna för denna syn

14. Mång' flicka domnar och mister modet,
då månen speglar sig uti blodet
Då hördes icke en mänsklig röst
men vemodsklagan från varje bröst

15. Hur sent det blev uti dystra kvällen,
blev Bernhard gripen och förd i cellen
och smidd i bojor - i detta kval -
där härskar mörker förutan tal

16. Han bittert gråter båd' dar och nätter
och bleka kinder med tårar väter
Sen går han längtande dagen om,
tills sent om sider hans dödsdom kom

17. En dag fångvaktaren han berättar:
»I morgon, Bernhard, man dig avrättar
Bered dig själv och bekänn ditt mord,
förrän du göms i den kalla jord"

18. »Ja», Bernhard svarar och stilla gråter,
»nu vill jag' dö och se Anna åter,
ty hon däruppe i änglaland
skall ge förlåtelse med sin hand"

19. Och nästa morgon man Bernhard leder
till avrättsplatsen. Han faller neder
En blomsterkvast han i handen höll
och bilan höjdes - hans huvud föll

/Ur Sv. Eduard, "200 Gamla kända visor", nr 80/